

שמעון הכסטר

רח' גרץ 7 ירושלים 93111

טל: 053-5318186

ירושלים, י"ז אדר תשע"ז

15 למרץ 2017

אל: עו"ד עליזה אבן, עוזרת ראשית ליועץ המשפטי, נציבות שירות המדינה

הנדון: שיטת חישוב הגימלה – שמעון הכסטר – ת.ז. 000388587

סימוכין: 1. מכתבי אליך מהיום.

2. מכתבו של מר צ. לוי אלי מ-18.1.2017 (להלן: "סימוכין")

3. מכתבך אלי הנושא תאריך 15.3.2015 - שהגיע ב-23.1.2017 (להלן: "מכתבך")

א: חישוב הגימלה בגין תקופת העבודה בחוזה (סעיף 1 בסימוכין).

1. רקע

1.1. בסעיף 12 לחוזה הבכירים על פיו הועסקתי מ-1.4.1990 נאמר:

"המשכורת הקובעת שעל בסיסה תשולם קצבתו של העובד עבור תקופת עבודתו בחוזה

מיוחד זה תהיה המשכורת הכוללת לפי סעיף 6 לעיל וכפי שתעודכן לפי סעיף 8 לעיל".

1.2. על אף שהדבר לא מצויין מפורשות בחוזה, אין חילוקי דעות על כך שהגימלה המגיעה לי ע"פ ההבנות הנילוות לחוזה היא לפי 2% לשנה (סעיף 2 במכתבו של מר צ. לוי מ-15.8.12 וכן המשפט הפותח של מר צ. לוי, בסיכום דיון מ-1.11.2016, - נספחים 1,2).

1.3. לפיכך, הנוסחה לקצבה המגיעה לי בגין תקופת החוזה ע"פ סעיף 12 בחוזה צריכה להיות:

2% מהמשכורת המעודכנת לפי החוזה (סעיפים 6 ו-8 לחוזה), כפול מספר שנות החוזה.

1.4. בפועל אושרה לי קצבה לתקופת החוזה לפי נוסחה ייחודית שאינה מוזכרת בחוזה, המתבססת על "ממוצע חשבוני משוקלל" של תקופת שירות כוללת של 42 שנה ו-8 חודשים (=512 חודשים). (ר' סעיף 4 למכתבו של ס. נציב שירות המדינה מר אהרונב למינהלת הגימלאות, -נספח 3).

יש לציין שגם בחוק הביטוי "ממוצע חשבוני משוקלל" לא קיים כלל (להבדיל מהמונח "ממוצע משוקלל", שמופיע בסעיף 12 לחוק הגימלאות, אך רק בהקשר לחישוב קצבה לתקופות העסקה בחלקיות משרה, ולכן לא רלוונטי כלל למקרה שלי).

2. השתלשלות העירעור

מיד כשנודע לי על האמור ב-1.4 לעיל, דרשתי שגימלתי לתקופת החוזה תחושב, כמו לאחרים במעמדי, ע"פ סעיף 12 בחוזה (סעיף 1.3 לעיל). כמפורט במכתביי השונים העליתי סדרה ארוכה של טיעונים להצדקת תביעתי, לרבות:

2.1. התנהלות מתמשכת ומפורשת – וממילא מחייבת – של המדינה לחישוב הגימלה לפי 1.3 לעיל.

2.1.1. ע"ג תלושי המשכורת שלי הופיעו כל חודש, עשרות שנים, סכומי ה"משכורת הקובעת לפנסיה" לפי הנוסחה ב-1.3 לעיל ולא לפי 1.4.

2.1.2. לאורך שנים ארוכות חישבה המדינה וניכתה משכרי מדי חודש, דמי ניהול לפנסיה עבור קיצבה

לפי הנוסחה ב-1.3 לעיל, לאחר שהמדינה קבעה שע"פ החוזה הגימלה המגיעה לי היא לפי 1.3.

בכך גם שילמתי ורכשתי בכספי זכויות לפי 1.3, ולא לפי 1.4 לעיל.

2.1.3. התנהלות כל הגורמים במערכת הממשלתית, לרבות החש"ל, מנהלי ועובדי מחל' המשכורת, הממונה על השכר, הנציבות ומומחי המל"מ הפועלים בתיאום עם גורמים אלה, התבססה על צפי גימלה לפי הנוסחה ב-1.3 וגם אני הסתמכתי על כך. לא היתה לי כל סיבה לחשוב אחרת.

2.1.4. ע"פ הבנות נילוות לחוזה (ר' עיקרן ב-ע' 1 של נספח 2 ובמכתבי מ-8.1.13 -נספח 4), מרכיב הגימלה לתקופת החוזה תהיה לפי 1.3, ללא כל שקלול, (ר' למשל סעיפים 1 ו-10 במכתב מ"מ נציב השרות (מ-1.5.95) אל הסגל הבכיר המועסק בחוזה בכירים - נספח 5).

2.2. אפליה שרירותיות וחוסר תום לב.

2.2.1. הנציבות עצמה אישרה גימלאות לפי 1.3 -ולא לפי 1.4- לעיל, לבעלי חוזה זהה לשלי, שנחתם במועד זהה לשלי, בתפקיד זהה לשלי (חשב בכיר) ושכמוני השלימו יותר מ-35 שנות שרות במשרד האוצר, כמו למשל מר ראובן פרנקנבורג (ת.ז. 012842100), ובתמצית: אפליה בוטה.

2.2.2. הביטוי "ממוצע חשבונני משוקלל" כבסיס לקביעת הגימלה לפי 1.4 לא מופיע בהסכם, ושימוש במושג זה מהווה פרשנות שרירותית, תוך ניצול כוחני של המדינה מולי.

2.2.3. הפרשנות השרירותית והלא צפויה, העושה ממני זכויות שצברתי ושילמתי עבורן, הומצאה באופן חד צדדי ע"י הנציבות רק ב-21.8.12 (נספח 3), אחר שהפסקתי לעבוד (ב-5.8.12), ללא תיאום אתי ובחוסר תום לב. כלאמר: הוטעיתי לאורך כל השנים הארוכות בהם תכננתי ומימשתי את הקריירה שלי בלא שיידעו אותי על פרשנות בלתי צפויה הזו.

2.2.4. בפועל משולמת לי גימלא לתקופת החוזה (24 שנה) של 36.64% ממשכורת החוזה כמפורט בתלוש הגימלא (ר' תלוש לדוגמא מינואר 2016, נספח 6) דהיינו כ-1.5% (!) בלבד לשנה, על אף שכאמור ב-1.2 לעיל מוסכם על הכל ששיעור הגימלא תהיה לפי 2% לכל שנה, ובכך נגזלים ממני כל חודש כ-25%!! מזכויות הפנסיה המגיעות לי לתקופת החוזה.

2.3. פרשנות בלתי חוקית:

2.3.1. פרשנות בניגוד לחוק החוזים (כללים) תשל"ג-1973:

(א) ע"פ סעיף 25(ב1) לחוק, "חוזה הניתן לפירושים שונים והיתה לאחד הצדדים לחוזה עדיפות בעיצוב תנאיו, פירוש נגדו עדיף על פירוש לטובתו".

מאחר והנציבות היא שניסחה את החוזה, יש לחשב את הגימלא לפי הפרשנות שלטובתי, דהיינו, הנוסחה המפורטת ב-1.3, ולא לפי 1.4 לעיל.

(ב) ע"פ סעיף 26 לחוק, "פרטים שלא נקבעו בחוזה... יהיו לפי הנוהג הקיים בין הצדדים, ובאין נוהג כזה לפי הנוהג המקובל בחוזים מאותו סוג, ויראו גם פרטים אלה כמוסכמים".

מאחר וההתנהלות והעובדות ב-2.1 לעיל משקפות את "הנוהג הקיים בין צדדים" וע"פ נוהגים אלו ניתן לי להבין כל השנים שהפנסיה שלי תחושב לפי 1.3 לעיל, ומאחר ו"הנוהג המקובל בחוזים מאותו סוג" הוא שגימלאות לאחרים בתפקיד, במעמד ובחוזה זהה לשלי (ר' 2.2 לעיל), משולמות לפי הנוסחה ב-1.3 לעיל,

לפיכך יש לראות נוהגים אלו כ"פרטים... מוסכמים" ולכן, גם ע"פ סעיף 26 לחוק החוזים יש לחשב את גמלתי לפי הנוסחה ב-1.3 ולא לפי 1.4 לעיל.

2.3.2. פרשנות בניגוד לחוק הגימלאות

סעיף 12(ג) לחוק, מפרט את הדרך החוקית לחישוב גימלה המבוססת על "ממוצע משוקלל" ולפיו מי שעבד יותר מ-420 חודש (35 שנה) גמלתו תחושב "לפי... 420 חדשי השירות הנחשבים ביותר לו" דהיינו: ע"פ החוק, כשמחשבים גימלה המבוססת על "ממוצע משוקלל" יש לחשב תחילה עבור התקופה שבה המשכורת היתה הגבוהה יותר ורק היתרה לפי המשכורת הנמוכה.

מכאן שאפילו אם המונח "ממוצע משוקלל" היה מופיע במפורש בחוזה (וכאמור הוא לא קיים בחוזה בכל צורה שהיא), הנוסחה לשקלול גמלתי עבור 512 חודשי שרות (כמעט 43 שנים) היה צריך להיות ע"פ החוק כדלקמן:

בגין תקופה החוזה (כ-24 שנים), שהם "חדשי השירות הנוחים ביותר" לי, הייתי זכאי לגימלה של 2% לשנה ממשכורת החוזה, ורק לאחר מכן, בגין יתרת התקופה, לפי משכורת כתב המינוי, הנמוכה יותר. בדיוק כמפורט בסעיף 1.3 ולא לפי הנוסחה בנספח 3 כאמור ב-1.4 לעיל.

3. תשובות הנציבות לטיעונים הנ"ל:

3.1. "הנושא בבדיקה" (3 שנים!) – מבחר ציטוטים

• 13.2.13, צ. לוי: "מבצעים חשיבה ובידיקה. לאחר סיומם נשוב ונשיבך"

• 21.5.13, מ. אהרונב (ס/הנציב): "נושא חישוב הגמלה נבדק בימים אלה ע"י מר לוי, אשר יודיעך דבר בהמשך".

• 22.5.13, מ. אהרונב (ס/הנציב): "הנושא הפנסיוני שלך נמצא בבדיקה עקרונית. עד אשר תסתיים הבדיקה נידרש להמתין"

• 21.7.14, צ. לוי: "מבצעים חשיבה מחודשת... שבסיומה נשוב ונודיעך".

• 15.2.15, עו"ד עליזה אבן: "פנייתך נמצאת בבדיקה.... עם תום הברור נודיעך"

3.2. דחיית דרישת (I) ללא התייחסות למירב הטיעונים

3.2.1. רק לאחר כ-3.5 (שלוש וחצי!) שנים (!!!) מבשר סוף סוף מר צ. לוי, במכתב הנושא תאריך 4.5.16 (נספח 7) כי "ביצענו חשיבה מחודשת" ותוך התעלמות מוחלטת ובלא להתייחס כלל לטיעונים שבסעיף 2 לעיל, אותם העליתי אין ספור פעמים במכתביי השונים, הוא קובע כי "ביצענו כלשוננו וככתבו את האמור בחוזה".

3.2.2. במכתב נוסף, מ-17.7.16 (נספח 8) דוחה מר צ. לוי את טענתי על אפליה (2.2.1 לעיל) בטענה לא נכונה, -שלא לאמר שקרית- ש"לחשבים אחרים נחתם הסכם אחר". מצ"ב מכתב של מר ר. פרנקנבורג, המאשר שהוא לא חתם על הסכם אחר מהחוזה המקורי, הזהה לשלי, או על נספח כלשהו (נספח 9).

עם זאת מר לוי מאשר את העובדות ב-2.1.2 לעיל, אך במקום המסקנה החוקית המתחייבת (2.3 לעיל) הוא קובע כי "את החלק הנוסף בנ. תקציבית במידה ושילמת יותר צריך להחזיר לך". מכל יתר הטיעונים שבסעיף 2 לעיל, ממשיך מר לוי להתעלם לחלוטין ואינו מתייחס כלל אליהם.

3.2.3. בפועל, ולמרות הזמן הרב שחלף, לא הוחזר לי כל סכום שהוא וכנראה שאף חשב אחראי לא יסכים לחתום על הוראת תשלום שתחזיר לי סכומים שניגבו כחוק, על בסיס פרשנות מופרכת המבטלת ומאיינת –רטוראקטיבית- את הבנתם ושיקול דעתם של כל האחראים להכנה, אישור וביצוע של תשלומי שכר וניכויים ע"פ החוזה במשך שנים ארוכות.

3.2.4. יתירה מזאת: אם ניכויי היתר (לפי פרשנות מר לוי) יוחזרו, יתפרש הדבר כהודאה של המדינה בביצוע ניכויים שיטתיים משכר עבודה האסורים לפי סעיף 25 לחוק הגנת השכר תשיח-1958, לאורך שנים ארוכות ולא כטעות מקרית. בכך תוטל אחריות אישית כבידה וישירה לפי סעיף 26 לחוק על בעלי תפקידים רבים שהיו קשורים לכך, קרי: החשכ"ל ועובדיו, חשבי האוצר, מנהלי מחלקת המשכורת וחשבי השכר לדורותיהם, הממונה על השכר, הנציבות והמל"מ (המכניס את המשכורת והניכויים ע"פ הנחיות ואישורי כל הגורמים הללו) וכולל מר לוי עצמו, בין היתר לפי סעיף 26(ג) (וסעיף 33 לחוק, (ר' מכתבי מ-22.11.16 - נספח 10).

3.3. בדיקה חוזרת של טענותיי

בעקבות חלק מהטיעונים הנ"ל שחזרתי והעליתי על הכתב (ר' מכתבי מ-13.6.16 ומ-16.8.16, נספחים 11,12) ושיחה טלפונית עם מר לוי (ב-18.8.16) הוא הבטיח לחזור ולבדוק הנושא.

בסיכום דיון מ-1.11.16 שבו לא היו למר לוי תשובות ענייניות לטענותי (ר' לקמן סעיף 7.1.5) הוא הודיע שחישוב גמלתי "יישקל ויבדק בכפוף לתנאי החוזה" בתוך חודש (סוף נספח 2). נותר הרושם -ולא רק אצלי- שמר לוי הכיר בצדקת טענותיי אך את האחריות להחלטה הוא גילגל לפתחה של הלשכה המשפטית (אליך?) או בלשונו (יותר מפעם אחת): "הנושא שלך הועבר ללשכה המשפטית. ברגע שיתנו אישור...נאשר לך עוד תוספת בדרגה (נספח 13).

4.1. הטיעונים במכתבך להצדקה (כביכול) של שיטת החישוב לפי הנוסחה השגויה ב-1.4 לעיל

3 חודשים נוספים חלפו ובסעיף 1 בסימוכין (שהוכן כדבריך על ידך) הבהרתם רק כי "לאחר בדיקה נוספת אין שינוי בתשובתנו מ-12.3.15" (=מכתבך, שבפועל שלחת אלי כזכור, רק אחר הסימוכין). מעיון במכתבך זה מתברר שגם בו אין תשובות ו/או התייחסות לטיעוניי, כפי שאפרט:

4.1. בסעיף 11 למכתבך את "מסבירה" ומגלה לי -אחרי כ-4 שנים ארוכות של המתנה ל"בדיקות" שלכם- את העובדה הידועה -שעליה אני הרי מליך-, שהגימלה שלי חושבה "לפי ממוצע חשבוני משוקלל" הנותן משקל לשכר בתקופת עבודתך לפי מינוי ולשכר לפי חוזה בכירים בהתאם לשנות עבודתך בכל תקופה".

4.1.1. מה בדיוק החידוש בדבריך? היכן ההסבר לשאלה הבסיסית ביותר שאני שואל שוב ושוב: מי קבע -ואיך- שזו הנוסחה לחישוב הגימלה שלי? מהיכן צץ ענין ה"שיקלול לפי ממוצע חשבוני" שאינו קיים בחוזה? ומדוע גם את מתעלמת מכל הטיעונים שבמכתביי הרבים, שתמציתם מפורטים בסעיף 2 לעיל?

4.1.2. מקוממת העובדה שלצורך ה"הסבר" (המיותר), את מצטטת רק מחצית ראשונה מסעיף 12ב' לחוזה ("המשכורת הקובעת שעל בסיסה תשולם קצבתו של העובד עבור תקופת עבודתו בחוזה מיוחדת...") אך בחוסר תום לב משווע, המטעה את כל המכותבים למכתבך, השמטת את המשך הסעיף המגדיר במדויק ובמלים מפורשות מהי אותה "משכורת קובעת" שעל בסיסה תשולם הקיצבה בגין תקופת עבודתי בחוזה, כלהלן: "המשכורת הקובעת...תהיה המשכורת הכוללת לפי סעיף 6 וכפי שתעודכן לפי סעיף 8", כלומר: משכורת החוזה המעודכנת לבדך היא הבסיס לקיצבה של 2% לכל שנת עבודה בחוזה. אין, ולו רמז, ל"ממוצע חשבוני" או ל"שיקלול" כלשהו.

4.1.3. פרשנותך לסעיף 12ב' לחוזה ("ממוצע חשבוני משוקלל"), סותרת את סעיף 25(א) לחוק החוזים הקובע במפורש ש"אם אומד דעתם של הצדדים משתמע במפורש מלשון החוזה, יפורש תחזות בהתאם ללשונו". בית המשפט העליון קבע (בפיסקה 15 מתוך פס"ד של שופט בית המשפט העליון רבלין רע"א 3961/10, המוסד לביטוח לאומי נ' סהר ואחרים 26.2.2012) כי:

"קיימת חזקה שלפיה פרשנות החוזה היא זו התואמת את המשמעות הפשוטה, הרגילה

והטבעית של הכתוב - היא המשמעות האינטואיטיבית הקמה עם קריאת לשון החוזה" וכי

"לשון החוזה.....אינו מאפשר לייחס לחוזה פרשנות שאינה מתיישבת עם לשונו"

מאחר ולשון סעיף 12ב' בחוזה כל כך ברורה וחד משמעית, אינני מצליח, כדובר עברית פשוטה רגילה וטבעית, למצוא את הקשר בין "המשמעות האינטואיטיבית" של לשון הסעיף (חישוב לפי 1.3 לעיל) לבין הפרשנות ה"משפטית" שלך ה"מדביקה" ללשון החוזה את ההמצאה של "ממוצע חשבוני משוקלל".

4.1.4. בפס"ד נוסף של בית המשפט העליון (ע"א 2232/12 הפטריארכיה הלטינית בירושלים נגד סמיר פארוואג'י ואח' - 11.5.2014). קובעת גם כבוד השופטת א' חיות כי:

"לשון החוזה היא התוחמת את גבולות הפרשנות של הטקסט החזוי ועל כן לא ניתן לייחס

לחוזה פרשנות שאינה מתיישבת עם לשונו".

איד לשיטתך המשפטית, מתיישבת הפרשנות שלך לסעיף 12ב' בחוזה (חישוב הגימלה לתקופת החוזה "לפי ממוצע חשבוני משוקלל", שאינו מוזכר בחוזה) עם לשון הסעיף האומר בפשטות ובמפורש שהגימלה תחושב על בסיס...המשכורת הכוללת לפי סעיף 6 לעיל וכפי שתעודכן לפי סעיף 8" (=המשכורת המעודכנת של החוזה)?

4.1.5. ראוי לצטט בהקשר זה גם את כב' השופטת ד' ברק-ארז שכתבה בין היתר באותו פסק דין של בית המשפט העליון (שם) כי

"חווה שנוסח על-ידי בקיאים ויודעי דת ודין, אשר שקלו כל מילה ותג....
...אמור להנתן משקל מכריע ללשון החווה..." (שם).

מכאן שגם המשפטנים והמומחים בנציבות שניסחו את החווה לא חשבו כלל על "ממוצע חשבוני משוקלל" כבסיס לחישוב הגימלה, אחרת הם היו משלבים את הביטוי במפורש בלשון הסעיף.

4.1.6. ובהמשך ל-2.3.1(א) לעיל: גם אם הפרשנות שלך כן היתה תואמת למשמעות לשון החווה, ואפילו אם היה שוויון כוחות ביני לבין המדינה, כבר קבע בית המשפט העליון ע"פ סעיף 25(ב)1 לחוק החוזים (ע"א 9609/01, פס"ד של בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים, בפני כבוד השופטים: א. ברק, א. ריבלין, ס. גוברמן) כי:

"...במקרים שבהם "כפות המאזניים מעוינות", יש לפרש את ההסכם לרעת מנסחו....
...כאשר ניצבות לפני הפרשן שתי משמעויות סבירות במידה שווה פחות או יותר, כי אז יש להעדיף את המשמעות הנוחה יותר לצד שלא ניסח את המסמך...
..... הגיונו של הכלל טמון בשליטת המנסח על תוכן הטקסט. ההנחה היא כי הנסח טרח להבטיח זכויותיו בעת ניסוח המסמך, בייחוד כאשר מדובר על בעל דין, אשר לו כוח והשפעה.... מול האזרח, היחיד....

אם הנוסח הוא דו-משמעי או רב-משמעי, ניתנת עדיפות פרשנית נגד הנסח, שהרי אם הוא שדאג לענייניו- יצר נוסח בעל משמעויות שונות, אין הוא יכול לבחור לעצמו דווקא את החלופה הנוחה לו ביותר; היפוכו של דבר: הצד השני, שלא היתה לו גישה למלאכת הניסוח, זכאי ליהנות מאותה חלופה אפשרית, שהיא מבחינתו של הצד השני הנוחה ביותר לו. הכלל מגן על אינטרס ההסתמכות של הצד השני אשר זכאי היה להניח כי ניסוח החווה יתפרש פירוש סביר אשר עליו סמך".

על רקע כל הנ"ל לא מובן איך הלשכה המשפטית (!) בנציבות שירות המדינה נותנת יד לפרשנות שרירותית, מאוחרת, מפלה, הנוגדת את הוראות החוק והפסיקה הגורמת לי עוול משווע. לבוא אחרי 26 שנה ולטעון -חד צדדית- ותוך ניצול כוחכם מולי, כאילו זו היתה כוונת הצדדים, למרות שהלשון והעובדות המתוארות בסעיף 2 לעיל אינם תומכים ואף נוגדים פרשנות זו, אינה אלא היתממות וחוסר תום לב קיצוני.

4.2. סעיפים 12-13 למכתבך

4.2.1. את כותבת ש"ככל הנראה" המקור לבקשתי לגימלה לפי 1.3 לעיל היא ההחלטה מ-24.10.14 המאשרת חישוב כזה גם לבעלי חוזים אחרים שיפרשו אחרי 1.11.14 -שרירותית יש לאמר- וכי אני לא זכאי לכך משום שפרשתי לפני מועד שרירותי זה.

4.2.2. אין כמובן שחר להנחתך, שהרי את בקשתי העליתי כשנתיים לפני ההחלטה, (וכך דרש כבר שלוש וארבע שנים לפני כן, חשב בכיר אחר, עם חווה זהה לשלי (עמי טלמור), במכתביו מ-7.10.2010 ומ-9.10.2011, אל צ. לוי, -מכתבו מצורף לנספח 4).

4.2.3. לא רק שלא בקשתי מעולם את דרישתי בעקבות ההחלטה מ-24.10.14 אלא שאת מתעלמת מטענתי שהחלטה זו כלל לא רלוונטית לחווה שלי (ר' לדוגמא ע"2 בנספח 11 בקטעים מתחת לכותרת "לגבי שיטת החישוב") שהרי החלטה זו באה לשפר - שרירותית וללא תמורה כלשהי- רק את מצבם של עובדים מעל 35 שנה שגימלתם לפי משכורת החווה מוגבלת ל-50% מתקופת השרות, אם תקופת החווה עולה על 50% מס"ה השרות. הגבלה כזו אינה קיימת בחווה שלי.

4.2.4. גרוע מכך: תשובתך רק מעוררת שאלות חדשות קשות ביותר:

א: אם כדברך חישוב גימלה "משופר" אושר רק לפורשים אחרי 1.11.14, מדוע אישרתם שיטת חישוב זו גם למי שפרש לפני מועד זה, כולל לעובדים בחווה זהה לשלי, כמו מר פרנקנבורג (שכמוני לא חתם על נספח כלשהו) שפרש כבר ב-28.2.14?! מתברר עתה שאפלייתי לרעה (2.2.1 ו-3.2.2 לעיל) חמורה יותר משידעתי ומתגברות השאלות מדוע אני מופלה לרעה ומדוע אינך מתיחסת לטענותיי על אפליה לרעה?!

ב: מדוע את מסתירה את העובדה שהמועד השרירותי (1.11.14) לתחולת יישום ההחלטה כאמור במכתבך, שונה על ידכם שרירותית, רטרואקטיבית ו**בדיעבד** ל-1.1.14, כמועד שרירותי חדש לחישוב ה"משופר" כנראה רק כדי לכסות על המהלך המפלגה הנ"ל, כפי שמשתמע מסעיף 1.1 לפסק הדין בב"ד לעבודה מ-24.2.2016 (נספח 14).

וכפועל יוצא: מאחר ומכל הסיבות לעיל החישוב "המשופר" מגיע לי בכל מקרה, ולשיטתך הבעיה היא רק מועד פרישתי הקודמת לתחולת ההחלטה, ולנוכח הקשר - שלא באמת קיים אך משום מה יצרתם - בין ההחלטה הנ"ל לחוזים כשלי וכשל פרנקנבורג, מדוע שלא תתקנו פשוט את תחולת ההחלטה השרירותית פעם נוספת, כפי שעשיתם עבור פרנקנבורג, כך שמועד התחולה יכלול גם אותי בחישוב "המשופר"? (מה עוד ש אף אחד אחר לא פרש בתקופת ביניים זו עם חוזה כשלנו!).

ב: חישוב הגימלה בגין תקופת העבודה בכתב מינוי (סעיף 2 בסימוכין).

5. כמוסבר במכתביי השונים, ע"פ סעיפים 12א ו-17 לחוזה שלי, אני זכאי לגימלה לתקופת כתב המינוי לפי דרגה 46+ מח"ר בשיא הותק (הדרגה העליונה בדירוג המח"ר) כפי שהנציבות עצמה אישרה לכל חשב בכיר אחר, לרבות אלה שלהם חוזה זהה לשלי כדוגמת אישורכם לחישוב מרכיב זה בגימלה למר פרנקנבורג המצי"ב (סעיף 3 בנספח 15).

5.1. בפועל אישרה לי הנציבות גימלה לתקופה זו לפי דרגה 44+ מח"ר בלבד (ר' סעיף 3 נספח 3) דהיינו, 2 דרגות מתחת לדרגה העליונה בדירוג מח"ר ולדרגה (46+) שאושרה לחשבים הבכירים האחרים.

6. הטיעונים שלי לחישוב גימלה לפי דרגה 46+ מח"ר שלא קבלתי כל התיחסות עניינית אליהן:

6.1.1. כל הטיעונים המפורטים בסעיף 2 לעיל.

6.1.2. במועד חתימתי על החוזה – ושנים רבות לאחר מכן – נחתמו חוזי בכירים אך ורק עם עובדים בשתי הדרגות העליונות בדירוג (ר' סעיף 2א בנספח 5, וכן: בפרק ה סעיף 3.3 בחוברת "מינהל הסגל הבכיר – דרכי מינוי תנאי העסקה", נש"מ, אוקטובר 1996, להלן: "החוברת", נספח 16). ואכן, דרגתי בזמנו היתה (ר' סעיף 12 לחוזה), דרגה אחת בלבד. וההבנה הנילוית היתה שהחוזה מבטיח גימלה לתקופה זו לפי הדרגה הגבוהה בדירוג.

מכאן שחישוב גימלתי לפי דרגה הנמוכה בשתי דרגות (44) מהדרגה העליונה אינה תואמת לאמור בחוזה ולהבנות הנילויות וזאת כמובן מעבר לעובדה שכל השנים ניכר ממשכורתי השתתפות במימון הפנסיה - ובכך שילמתי וקניתי זכויות פנסיה - לפי 46+ (ר' 2.1 לעיל).

6.1.3. בפסקה 2 למכתב ההנחיות לחישוב הגימלה שלי מ-21.8.12 (נספח 3) נאמר במפורש שמשכורתי הקובעת בחוזה "היתה לפי רמה א' בכירים".

ע"פ סעיף 6 בפרק ה בחוברת, "רמה א' מיועדת לעובדים אשר שיא רמת משרתם בתקן הוא 45 מח"ר" (שהיתה הדרגה הגבוהה ביותר בדירוג המח"ר בזמנו).

איך הצלחת להצדיק – משפטית – את הורדתי השרירותית - אחרי הפסקת עבודתי - לדרגה 44?

6.1.4. בהמשך לאותו סעיף 6 בחוברת נאמר כי רמת שכר של 90% ממשכורת מנכ"ל ניתנת לעובדים בחוזה בכירים בתנאי שמשרתם בתקן היא 45 מח"ר, לעומת עובדים ש"שיא רמת משרתם בתקן הוא 44 מח"ר, רמת שכרם היא 85% משכר מנכ"ל" בלבד.

מאחר ומשכורתי הקובעת לתקופת החוזה היתה 90% משכר מנכ"ל, ברור לגמרי שלאחר המעבר לסולם הדרגות החדש תנאי העסקתי היו כבעל הדרגה העליונה בדירוג שהיתה בזמנו 45 מח"ר.

הורדת דרגתי, לאחר פרישתי, ל-44, וחישוב הגימלה לפי דרגה זו הינה עוולה שרירותית על כל השלכותיה, במיוחד אם היא מגובה כביכול ע"י הלשכה המשפטית.

6.1.5. המשנה לנציב שרות המדינה, במכתב אלי מ-2004.1.24 (נספח 17) קבע כי :

א: "מעמדך...זכויותיך הן של "חשב בכיר" לרבות שכר ותשלומים נילויים, דרגה וקידום לגימלאות" (סעיף 2 למכתב).

ודוק: זכויותיך אינן זכויות הנילוות לתקן חשב בכיר אלא זכויות של כל מי שממלא תפקידו כחשב בכיר ללא הבדל בסוג חוזה העסקתו, ואחת מהזכויות היא: חישוב גימלה לפי דרגה 46+בשיא הותק, ולא דרגה 45 ובודאי לא 44. ואכן הניכוי משכרי היה בהתאם (לפי 46+).

ב: "כל תיקון בתקן או בדרגה שיחול במועד כלשהו על כלל החשבים הבכירים, יחול גם עליך" ודוק: אני זכאי לכל תיקון בדרגה -מכל סיבה שהיא- החל על כלל החשבים הבכירים -ללא קשר לסוג החוזה או לתקן המשרה- לרבות הזכות לחישוב הגימלה לפי דרגה 46+ שניתנה לכלל החשבים הבכירים, כולל אלה שלהם חוזה זהה לשלי! ואכן הניכוי משכרי למימון הפנסיה לפי 46+ היה בהתאם.

ג: "...תהיה זכאי לדרגה אישית, מעבר לדרגת השיא במתח הדרגות של חשב בכיר בגין: * "תואר שני" (יש לי), * "כל סיבה אחרת, לפי התקשי"ר" (למשל: שרות מעל 40 שנה), וכן * "לפי כללי ההעסקה בחוזה בכירים", (כמו הכלל שחשב בכיר פורש בדרגה 46+).

ובתמצית: המשנה לנציב, הממלא את אותן תפקיד של מי שחתם בשם המדינה על החוזה שלי, מבהיר לי רשמית ונותן לי להבין שגימלתי תהיה כשל כל חשב בכיר אחר, לפי 46+, ובהתאם לכך גם בוצעו ניכויים משכרי. איך הגעת למסקנה שלמרות זאת הגימלה שלי תהיה רק לפי 44?

6.1.6 ע"פ סעיף 17 בחוזה, כל שינוי לטובת העובדים, שדרגתם ומעמדם כשלי (ולא חשוב באיזה סוג חוזה הם מועסקים), יחול גם עלי ולפיכך אני זכאי לגימלה לפי 46+ גם לפי סעיף זה.

7. הטיעונים בסימוכין ובמכתבך להצדקה (כביכול) של דרגה 44

בהמשך להתעלמותכם מטענותי בסעיף 2 לעיל, לא התיחסתם ישירות גם לטיעונים בסעיף 6 לעיל והתגובות שלכם רק מעוררות שאלות קשות נוספות:

7.1. בסעיפים 3-4 למכתבך את מאשרת את טענתי שהניכויים משכרי אכן בוצעו לפי 46+ (כמו לאחרים עם אותו חוזה) אך במקום להסיק כמשפטנית את המסקנות החוקיות המתבקשות (כמו ב-2.3.1 (ב) ו-3.2.3, ו-3.2.4 לעיל) את צועדת בעקבות מר לוי ומגדירה את הניכויים הללו כ"טעות" לא מחייבת, וקובעת, בניגוד לחוק, שהנוהג ארוך השנים "לא מקנה לי זכות" כי היא "לא אושרה ע"י הגורמים הרלוונטיים".

7.1.1. מי בדיוק גרם לדעתך וביצע את מה שאת מגדירה כ"טעות"? ומי הם "הגורמים הרלוונטיים" העלומים אם לא כל הגורמים בסעיף 2.1.3 לעיל שאישרו ובצעו, בתוקף סמכותם, הן את התשלומים והן את הניכויים?

7.1.2. יתירה מזאת: בנוסף ל"טעות" בניכוי, את מאשימה למעשה את כל הגורמים ב-2.1.3 ב"טעות" נוספת, שגם היא חזרה על עצמה לאורך שנים ארוכות, ובעקבותיה גם אני לא יוצא נקי מתחת ידך. לטענתך, "במשך כל אותן שנים שולם לך מענק יובל לפי שכר גבוה יותר" (לפי דרגה 46 במקום 44) ו"ההפרש בין הסכום ששולם לך בטעות בגין מענק יובל גבוה יותר מהסכום שנוכה משכרך בטעות עבור הפנסיה התקציבית"

כלומר: את נותנת לי להבין שבידי כביכול כספים שלא הגיעו לי. חסר היה רק עוד שתאשימי אותי מפורשות, על בסיס הטיעונים שלך, בגניבה!

7.1.3. האמת היא כמובן הפוכה: קבלתי מענק יובל לפי דרגה 46 – ולא לפי דרגה נמוכה יותר – באישור כל הגורמים הרלוונטיים, בדיוק כמו שקיבלו כל החשבים בחוזה זהה לשלי. עובדה זו רק מחזקת את טענתי שבכל השנים הבינה כל המערכת – ונתנה גם לי להבין – שדרגתי לתקופת כתב המינוי היא 46+ ולא 44, ושעל פיה תחושב גימלתי והמסקנה המשפטית ברורה.

7.1.4. ובדרך אגב: מנין היומרה שלך לקבוע שגם המשכורות שקבלתי וגם הניכויים שבוצעו לא היו נכונים? האם לא רעדה ידך – כשנתת גיבוי "משפטי" כביכול – להאשמת כל כך הרבה גורמים מקצועיים בביצוע "טעויות" לאורך שנים ארוכות? ושאלה נוספת: האם את עורכת ביקורת ו/או בדקת רטרואקטיבית אם נפלו "טעויות" בחישוב ותשלום המשכורות של אחרים, או שמא אני מופלה על ידכם ת=גם במישור ה"ביקורת"?

7.1.5. לזכותך ייאמר שאת נמנעת מלחזור על קביעות אחרות של מר צ. לוי לפיה סידרה שלימה של פעולות נוספות נעשו "בטעות" כפי שהוא התבטא בדיון ב-1.11.16 (נספח 2), לרבות: א: האמור במסמך של משנה לנציב (6.1.4 לעיל): "טעות" וגם: "הוא לא היה מוסמך". ב: אישור הנש"ם לחישוב גמלת פרנקנבורג לפי דרגה 46+ (סעיף 5 לעיל): "טעות". ג: אישור חישוב הפנסיה של פרנקנבורג ואחרים לפי 1.3 לעיל (ו-2.2.1 לעיל): "טעות". ד: צרף מסמך אישי של פרנקנבורג (נספח 10) למכתב של מר צ. לוי אלי (נספח 8): "טעות". האם סביר בעיניך שכולם טעו וטועים ורק בהנחיות של אהרונוב לחישוב גימלתי – אין טעות?

7.2. בסעיפים 6-7 למכתבך, את פשוט חוזרת על הטעון שע"פ החוזה שלי מגיעה לי כביכול גימלה לפי דרגה 44 בלבד בלי להתייחס לכל הטענות והנימוקים בסעיפים 2 ו-6 לעיל ואת ממשיכה, בתיאום עם מר לוי כדבריך, להתעלם גם מכל הפגמים החוקיים בפרשנות שלך (בסעיפים 2 ו-4.1) שלפיהם לא ייתכן כלל שגמלתי תחושב לפי 44, אלא רק לפי 46+.

7.3. בסעיף 8 למכתבך את שוב מניחה – בהמשך 4.2 לעיל – ש"ככל הנראה" "המקור" לבקשתי הוא ה"נספח לחוזה מיוחד", שעליו סרבתי לחתום, על אף שהדבר הוצע לי ב-1.3.1995.

7.3.1. גם במקרה זה אין כמובן שחר לדברים. היכן מצאת, בכל מכתביי ופניותיי, את הקישור ההזוי הזה? במקום למחזר "הנחות" חסרי בסיס של מר צ. לוי (ר' מכתבו מ-13.2.13 – נספח 18, שדחיתי כבר בתגובתי מ-20.3.13 – נספח 19) ראוי היה שתתייחסי עניינית לטיעוניי הרבים.

7.4. בסעיפים 9-10 למכתבך ו-2.7 בסימוכין, משתמעת טענה מטעה – בהמשך ל"הנחה" ב-7.3 – שאילו הייתי חתום על הנספח לחוזה הייתי זכאי – על בסיס סעיף 4 לנספח – לקבל גימלה לפי דרגה 46+, כמו כל החשבים הבכירים.

7.4.1. איך לשיטתך הייתי זכאי ל-46+ (לו חתמתי על הנספח) כשאת עצמך מצטטת את סעיף 4 לנספח, לפיו הגימלה תחושב "על פי דרגה אחת נמוכה מהדרגה העליונה כפי שתהיה בסולם הדירוג... דהיינו דרגה 45 בלבד".

יותר מכך: מדוע – ועל סמך מה – אישרתם לחתומים על הנספח גימלה לפי 46+, כשלפי הנספח הגימלה תתבסס על דרגה אחת מתחת לדרגה העליונה, דהיינו 45 בלבד?

7.4.2. האמת היא פשוטה ורק מחזקת ומוכיחה את טענתי: הנציבות אישרה כל השנים ביוזמתה, גימלה לפי 46+, ע"פ ההבנות הנלוות לחוזה, לא רק למי שחתם בזמנו (1995-1997) על הנספח, אלא לכלל החשבים הבכירים, כולל אלה שהיו חתומים רק על חוזה מקורי – היתה לשלי – גם אם לאורך שנים ארוכות סרבו לחתום על הנספח (ר' נספחים 20-21-22-23) ואפילו לאלה מביניהם שפוטרו מהשרות בעקבות בקורת מקצועית קשה או עבירות מין חמורות (ולא אפרט כאן). ההחלטה לחשב את גימלתי לפי 44 בלבד היא שרירותית ומפלה.

7.5. סעיף 2.8 בסימוכין: השימוש הציני שאתם עושים לפתע – ולראשונה – בחצי שורה בפסקה 85.125, שניתקנה לדבריך רק ב-2009 – כמעט 20 שנה(!) אחרי החתימה על החוזה – כתרף למניעת חישוב גימלתי לפי דרגה המגיעה לי כמו לכל חשב בכיר אחר – כולל מי שפרש אחרי 2009, מזעזע.

7.5.1. האם יש בכלל תוקף לתקנה המאיינת ומבטלת בהסתר זכויות בחוזה חתום, לנוכח דרישות החוק להגינות ולתום לב? מדוע לא הודיעו לי מראש על התקנה הצפויה לשלול ממני זכות שיש לי ע"פ החוזה, כמו שנהגה הנציבות במקרים אחרים כשתקנה חדשה היתה צפויה להרע את התנאים בחוזה (ר' דוגמא להתנהלות הוגנת בפסקאות 2-1, נספח 24)?

7.5.2. למה המשיכו לנכות ממני דמי השתתפות בפנסיה לפי 46+ גם אחרי 2009, אם לשיטתכם פסקה 85.125 בתקשי"ר מבטלה את זכאותי ע"פ החוזה לגימלה לפי דרגה זו?

7.5.3. אם הדברים כל כך פשוטים מדוע לאורך 4 השנים בהם נערכו על ידכם "בדיקות מעמיקות" **איש לא העלה מעולם טענה זו** – וגם את עצמך לא טענת זאת במכתבך?

7.5.4. איך ייתכן שמר צ. לוי עצמו, תמומחה והסמכות העליונה בשרות המדינה לפרישה וגימלאות, שקיבל לכאורה את טענותיי (ר' לעיל 3.3 לעיל), לא עשה שימוש בטיעון זה מעולם ולא דחה אותי על הסף? היכן היו כל המקצוענים בנציבות, לרבות היועץ המשפטי והמשפטנים בלשכתו, סגן הנציב אהרונוב, שחתם על ההנחיות השגויות לגימלתי בתוקף תפקידו כמנהל מינהל הסגל הבכיר בזמנו? וכך גם ראש מינהל הסגל הבכיר כיום וצוות עוזריהם, וכמובן נציב השרות עצמו, שכולם מכותבים על ידכם בנושא?

7.5.5. לעצם הענין: פרשנותך אינה נכונה כלל וגם אם היתה נכונה- היא נוגדת את החוק ואסביר:

א: "דרגת פרישה" היא דרגה שעל פיה מקבל הזכאי בפועל, משכורת אחת לפחות לפני הפרישה (פיסקה 85.125(א)2ד)). עובד בחוזה בכירים אכן אינו זכאי לכך (פיסקה 85.125(א)3ב2.א.) ולכן אם הוא מועסק ברמה ג' למשל (80% ממשכורת מנכ"ל) הוא לא יכול לקבל ערב פרישתו משכורת ב-רמה ב' (85% משכורת מנכ"ל).

לעומת זאת סעיף 12א(2) לחוזה שלי לא מתנה את גימלתי לתקופת כתב המינוי (שנסתיימה לפני כ-27 שנים!) בקבלה בפועל של משכורת לפי "דרגת פרישה" כנדרש ב-85.125 (לא מעשי), אלא רק קובע שבגין תקופה זו אני זכאי לגימלה הגבוהה ביותר מבין כמה אופציות שגובה אחת מהן תבדק ע"י חישוב המשכורת שהייתי מקבל אילו נותרתי במסגרת כתב המינוי בדירוג מח"ר עד הפרישה והייתי זכאי לדרגת פרישה ערב פרישתי. פיסקה 85.125 לא מבטלת אופציה זו.

ב: כאמור בסימוכין, סעיף 12א(2)ג) בחוזה קובע שזכאותי לחישוב מרכיב הגימלה במועד הפרישה תתבסס על משכורתי בתקופת כתב המינוי בתוספת "דרגת פרישה", אם הייתי זכאי לה "לפי הנחלים באותה עת". ודוק: "לפי הנחלים" אך לא "לפי התקשי"ר באותה עת".

מאחר ו**בפועל**, אושרה לחשבים הבכירים גימלה לפי דרגת פרישה 46+ כולל בעלי חוזה זהה לשלי שפרשו אחרי 2009, ברור לגמרי שאלה הם "הנחלים באותה עת" ולכן גם אני, כבעל חוזה ברמה א' (=45 מח"ר, ר' 6.1.4 לעיל) זכאי לכך ע"פ החוזה ולפי סעיף 26 לחוק החוזים (תשל"ג-1973).

יצוין עוד, בהמשך ל-2.3.1 ו-4.1.6-4.1.3 לעיל, כי גם אם הבנתך את פסקה 85.125 בתקשי"ר לא היתה שגויה, עצם הפרשנות שלך ללשון החוזה כאילו תקנה נסתרת זו (שאפילו בעלי המקצוע לא הכירו כנ"ל) שלא יושמה בפועל, היא המגדירה את "הנחלים" במועד פרישתי ובכך מאיינת את זכותי לפי החוזה לחישוב גימלה לפי דרגת פרישה 46+ נוגדת גם את סעיף 25 לחוק החוזים והפסיקה.

מכל הנ"ל ברור שסעיף 2.8 בסימוכין אינו נכון כי פיסקה 85.125 בתקשי"ר אינה מונעת את זכותי לגימלה לפי 46+ גם על בסיס סעיף 12א(2)ג) לחוזה. זו כנראה גם הסיבה שאיש לא עשה שימוש בטיעון מופרך זה, עד היום.

לסיום:

אני חוזר ומבקש שכל אחת מטענותי ייבדקו לגופם: אם אין בהם ממש –אנא הבהירו מדוע, בלא לבזבז כספי ציבור וגלגול הנושא לבית משפט, שבכל מקרה יבקש לשמוע את תגובותיכם לטיעוניי.

אם טיעוניי נכונים, ואפילו אם רק חלקם נכונים, אנא דאגו לתקן מיד את ההגחיות למינהלת הגימלאות כך שמרכיבי הגימלה יחושבו וישולמו, רטרואקטיבית מיום פרישתי לגימלאות, על בסיס המשכורת המעודכנת לחוזים ברמה א' (שנחתמו ב-1990), ודרגה +46 (מח"ר) בשיא הותק (כולל 2 גמולי השתלמות), לפי הנוסחה הבאה:

גימלה לתקופת החוזה:

משכורת אחרונה (מעודכנת) כפול 2% כפול מספר שנות עבודה בחוזה,

+ יתרת הגימלה בגין

שנות עבודה בכתב מינוי:

לפי דרגה +46 בשיא הותק, כפול 2% לשנה.

בברכה

ש. הכסטור

053-5318186

העתקים:

ראש הממשלה, השר הממונה על הנש"מ, באמצעות מר א. גרונר, מנכ"ל משרד רוה"מ.

עו"ד משה דיין, נציב שרות המדינה

עו"ד רון דול, היועץ המשפטי, נציבות שרות המדינה

מר אהרונוב, סגן בכיר לנציב שרות המדינה

מר אילן רם, מנהל מינהל הסגל הבכיר, נש"מ

מר צ. לוי, מנהל אגף בכיר לפרישה וגמלאות, נציבות שרות המדינה

עו"ד עידית ביטמן – ממונה (יועץ משפטי) נש"מ

גב' ענבר בן מנדה ממונה (יועץ משפטי) בפועל, נש"מ

גב' רותי אשכנזי, סמנכ"לית בכירה למינהל ומשאבי אנוש, משרד האוצר

גב' רבקה כלב, מנהלת אגף א' משאבי אנוש, משרד האוצר

גב' אירית צייגר, מנהלת תחום שכר וגמלאות, משרד האוצר